

Arrest

nr. 155 576 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Onderzoek van het beroep

1. In een enig middel voert verzoeker onder meer machtsoverschrijding aan.
2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 11 augustus 2015 de

grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Zij luidt als volgt:

“Het enig en eerste middel, gericht ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, lijkt gegrond.

Verzoeker lijkt te kunnen worden gevolgd waar hij wijst op de onbevoegdheid van attaché E.D.W. tot het treffen van de in casu bestreden beslissing. Het betreft een kwestie die de openbare orde aanbelangt.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de in casu de staatssecretaris of zijn gemachtigde bevoegd is voormelde beslissing te treffen. Immers hoewel artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk bepaalt aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met betrekking tot aanvragen van de andere familieleden van een burger van de Unie, dient te worden gewezen op enerzijds artikel 47/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing zijn op aanvragen met betrekking tot andere familieleden – waarbij uit de bewoordingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde een beslissingsbevoegdheid heeft – en anderzijds artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, waarin tevens wordt voorzien voor een onderzoeksbevoegdheid inzake de verblijfsaanvragen van andere familieleden voor de minister of zijn gemachtigde. Er bestaat derhalve een wettelijke grondslag om de beslissingsbevoegdheid inzake aanvragen op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet over te dragen aan “de gemachtigde” van de minister c.q. staatssecretaris.

Er kan evenwel niet worden vastgesteld dat attaché E.D.W, attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in casu kan optreden als “de gemachtigde” van de staatssecretaris. Dergelijke machtiging tot bevoegdheidsdelegatie dient steeds expliciet te geschieden door middel van een delegatiebesluit (RvS 27 maart 2014, nr. 226.914), waarbij de bevoegdheden van attachés van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geregeld in artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit). Hierbij dient te worden opgemerkt dat noch voormelde bepaling, noch enige andere bepaling van het Delegatiebesluit, zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, expliciet verwijst naar een bepaling van de Vreemdelingenwet of naar enige andere bepaling op grond waarvan kan worden besloten dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen als gedelegeerde van de Minister c.q. staatssecretaris.

Het beroep lijkt te moeten worden ingewilligd voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

De vaststelling dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden lijkt te moeten worden vernietigd brengt tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum – in eenzelfde akte betekend – aan het wankelen. De aanvraag tot gezinshereniging valt door middel van de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf immers terug open, zodat verzoeker opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Deze beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten lijkt derhalve tevens te moeten worden vernietigd”.

3. Verweerder richt op 20 augustus 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verweerder kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie.

4. In het proces-verbaal van 15 oktober 2015 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken die daartoe bevoegd is, aangezien diens bevoegdheid om een beslissing te nemen op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 in combinatie met artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 uitdrukkelijk is voorzien in artikel 13 van het Delegatiebesluit en dat deze bevoegdheid ingevolge artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 eveneens geldt voor beslissingen die worden genomen op grond van de artikelen 47/1 en 47/2 van de wet van 15 december 1980. De verzoekende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

5. Zoals het in de beschikking reeds aangehaalde arrest van de Raad van State van 27 maart 2014 met nr. 226.914 het stelde, dient *“Delegatie van bevoegdheid [...] precies [te] zijn en ondubbelzinnig uit de tekst [te] blijken”*. Verwerende partij maakt een ingewikkelde constructie inzake artikel 13 van het Delegatiebesluit juncto artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, juncto artikel 58 van hetzelfde besluit juncto de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet om tot het besluit te komen dat een attaché wel degelijk de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen, doch dit kan bezwaarlijk voldoen aan de vereiste dat delegatie van bevoegdheid precies dient te zijn en ondubbelzinnig uit de tekst moet blijken.

6. Derhalve slaagt de verwerende partij er niet in de beschikking onderuit te halen. Machtsoverschrijding is aangetoond. Het enig middel is in de in de beschikking aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA